

אריק מעין ז"ל

"איש צנוע בדורותיו" כינתה תמר את בעלה אריק, אחרי 54 שנות נישואים. מי יתן ועכשיו הם סוף סוף מאוחדים שם למעלה. אריק נולד ב- 22 לנובמבר 1936 בעיצומם של ימי המאורעות במשק גשר, ילד שני לאימו לילי ואביו משה וסרמן. ילד טוב וחברותי היה אריק, תמיד נכון לעזור לכל דורש, תכונה שהלכה עימו עד אחרון ימיו. המטפלות בבית הילדים לא אהבו את שובבות היתר של אריק ושל חבריו, ואחת מהן נהגה לצבוט בעקוזו ולכנותו "קרבסביצה" שפרושו ברוסית 'ילד יפה'. עם פרוץ הפילוג, כשהוא בן 14, עברו חלק מבני כיתתו של אריק לאשדות מאוחד אבל הקשרים הטובים נשמרו. לאחר 3 שנים בתיכון בית ירח, החליט שהעבודה במספוא חשובה יותר מלימודים, ויצא אל ערבות הנגב ובהמשך עיבד את גם את שדות הבית בפלחה ובמספוא. במועד גיוסו לצה"ל בשנת 1955, ביקש אריק להיות טייס. הוא עבר בציונים גבוהים את הבחינה המעשית אך נכשל בתאוריה ונאלץ לוותר על חלומו. ואז הגיע הזימון לצנחנים עם אבינועם דוידסון ודן שימרון, שלימים יהפוך לרמטכ"ל. לאחר טירונות וקורס מפקדי כיתות התקבל אריק לסיירת צנחנים, עימה לחם במערכת סיני, תפיסת המשטרות המצרית והירדנית (מקום בו נפצע קשה מאיר הר-ציון), ופעולות גמול רבות נוספות. כבר בהיותו טירון נחשב לבעל מחשבה מקורית וייחודית, כך למשל איך לא להירטב עם הנשק בתעלת מים, ובעוד שאר חבריו נוטפי מים, הוא נותר יבש. הוא הסביר למפקדו את הפטנט הייחודי רק לו, וזה ביקש ממנו להדגים זאת לשאר החילים. ובעודו מדגים עלה המפקד על גבו של אריק והשקיעו במי התעלה כדי שיהיה רטוב כמו שאר החיילים.

בנוסף, היה אריק קלעי מצטיין, צלף. כשהיה צריך להגיע למסלול המטווחים שהיה מלא בוץ ורפש ולבצע ירי לעבר המטרות, זחל אריק במיומנות על המרפקים כשהוא מחזיק ברובה כלפי מעלה, וזה איפשר לו לירות ולפגוע במטרות, בעוד יתר החיילים נכשלים שוב ושוב. ב-1958 השתחרר מהצבא והחל לעבוד בגן הבית עם ילדי בית הספר אותם פיטם בבדיחות השמורות רק לו. בהמשך עבד עם אביו בענף התמרים, ובנהגות, שם הוביל תוצרת חקלאית. ב-1960 יצא לשנת שרות בקיבוץ חצרים, אחר כך הפך לנהג של פעילי איחוד הקבוצות והקיבוצים. ב-1964 נשא לאישה את תמר מלמוד ושינה את שם משפחתו מ-וסרמן למעין. נולדו להם שלושת ילדים: ליאור 1966 נגה 1968 ובן הזקונים זוהר 1981. בהמשך ארעה במשפחה טרגדיה קשה, כאשר ליאור בכורו, לקח את גורלו בידיו והותיר משפחה דואבת. לאחר נישואיו לתמר, עבד אריק במוסך האזורי בצמח בתיקוני טרקטורים, וכעבור מספר שנים הצטרף לצוות המוסך של אשדות איחוד, שם עבד 40 שנה, עד צאתו לגימלאות. בד בבד עם עבודתו במוסך, טיפל בקלנועיות של חברי אשדות הוותיקים, והיה מסור למלאכה זו בכל מאודו, כאשר המוטו שלו הוא ש"קלנועית היא רגלים של בן אדם, ולכן יש לתת לכך עדיפות" על פני עבודות אחרות. מברג, פטיש ופלייר, היו ידידיו הטובים ביותר.

זוהר מצוין שהתמדה וחריצות היו שתי תכונות שאיפיינו את אביו מאז ומעולם, והוא שימש דוגמא אישית להתמדה, חריצות, נחישות ואהבת אדם.

בתחילת שנות האלפיים, עם בוא השינויים שעבר הקיבוץ, החל אריק לכתוב מכתבים לעלון ולמימסד, חלקם במכונת כתיבה, רובם בכתב יד. מבקש לדעת היכן נעלמה הבושה, קובל כנגד עמימות וחוסר שקיפות של

המימסד, קורא לצמצום משרות ונגד שכר גבוה לעובדים בכירים, דורש להעביר את ההחלטות לאסיפת חברים. מבקש שוב ושוב דיונים והתייחסות לגודש מכתביו אך לא מקבל. "האם הפכנו לקיבוץ תל אביב?" היה חוזר ושואל. ואז פסו כוחותיו, האמונה בצדקת דרכו פינתה מקומה לפסימיות הולכת וגוברת, ואותות הזקנה נתנו בו אותותיהם. מותה של תמר רעייתו היה הקש ששבר את גבו השחוח ואז ויתר. איש טוב היה אריק, סוג של דון קישוט, לוחם ללא לאות. זכרו לא ימוש לעד.

אבנר

Scanned with CamScanner

מרץ 2008

לאריק מעיין

גם אם הפרק הזה תם
הסיפור טרם נשלם,
בשעת פרידה רציון שתדע,
כי תמיד נזכור את פועלך המסור במשך כארבעים שנה,
למען החקלאות ואת יחסך החם לחקלאים.

בהוקרה
מנר החקלאות, קיבוץ אשדות יעקב איחוד

בנק החקלאות
1950

Scanned with CamScanner